

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΜΟΥ

Βραδυνάζει.

Ἄπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μακρὰ διακρίνω ἓνα γαλάζιο σκοῦρο χρῶμα.

Εἶναι ἡ θάλασσα.

Ἡ θάλασσα ποὺ στάθηκε γιὰ μένα παρηγοριὰ κι ἀνάμνηση τῆς ἀγαπημένης μου πατρίδας, τὸ ὁμορφο νησί μου μὲ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά του καὶ τὰ ἐλόλευκα σπιτάκια μὲ τοὺς ἀγαθοὺς τρυς κατοίκους, καὶ τὰ καταπράσινα λειβάδια καὶ τὰ ἄφθονα νερά του. Κεῖ ποῦ γενήθηκα καὶ μεγάλωσα κ' ἔνιωσα γιὰ πρώτη φορά τοὺς μυστηριώδικους δεσμοὺς νὰ μ' ἐνώνουν μὲ τὴ γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς μου. Κεῖ ποῦ τὰ πνεμόνια μου ἔχουν ρουφήξει τοῦ τόπου μου τὸν πιὸ ἀγνὸ ἀγέρα.

Ἡ θάλασσα μὲ τὸ γαλάζιο σκοῦρο χρῶμα ποὺ τόσες θύμησες στὸ νοῦ μου φέρνει καὶ ποὺ ἀργὰ στὴν ἀκοή μου στέλνει σθεσμένη τὴ μονότονη βογγή της. Καὶ μοιάζει νὰ μοῦ σιγοτραγουδᾷ παλιές ἀγάπες, σθεσμένες τούτες ἀπ' τὸν χρόνον.

Τὸ ὁμορφο καὶ ἡσυχο νησί μου ποὺ μέσα μου φωνάζει: «εἶμαι κ' ἐγὼ ἓνα κομᾶτι ἀπ' ὅλη τὴ μεγάλη μας πατρίδα. Ἐνα ἀναπόσπαστο κομᾶτι πολῦτιμο καὶ ἱερό».

Καὶ μονομιᾶς ὁ νοῦς μου πάει στὴν Ἑλλάδα.

Νύχτα.

Βαθεῖα στοχάζομαι ἀπόψε κ' οἱ ἀνησυχίες μου πληθαίνουν. Δίπλα μου ἔχω μιὰ βιβλιοθήκη γεμάτη ἀπὸ τὴ σοφία καὶ τὴ γνώση τῶν ἀνθρώπων. Κι ἀκόμα πόση πλάνη...

Ἡ ἀνθρώπινη ὑπόστασή μου παίρνει μορφές παράξενες καὶ καταστάσεις διάφορες γυρεύω μὲ προσοχὴ νὰ μελετήσω. Ὅσο μπορῶ πρὸ ψύχραιμα στὸν ἑαυτό μου χιλιαδὸ ἐρωτήματα προβάλλω. Μὰ πονθενὰ δὲν βοίσκω ἀπόκριση καμία. Μονάχα ἡ βογγή τῆς θάλασσας — τότε — ἀκούεται παράφορη, ἀγριωπή.

Κι ὁ νοῦς μου στὴν Ἑλλάδα ξαναπάει.

Στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα ἓνα ἀστέρι λαμπερό... "Ω!
ἡ καρδιά μου πόσο δυνατὰ χτυπᾷ!

Αὐγή.

"Αγρυπνος εἶμαι καὶ κατάκοπος. Παντοῦ σιωπὴ. "Ω!
τὶ γλυκὰ πού ξημερώνει!

"Απὸ μπροστά μου περνᾷ πάλι — ἀμυδρὰ κάπως —
τὸ ὄραμα πού εἶδα, ἔχει λίγες μέρες.

"Ἦταν πρωτὶ ὁ οὐρανὸς καθάριος κ' ἓνα δροσάτο
ἀγεράκι ἐφυσοῦσε.

Στὸν κάμπο τὸν ἀπέραντο μόνος γυρνοῦσα καὶ ἡ
ψυχὴ μου ἦταν λυπημένη.

"Ἐξαφνα στὸ μισὸ τοῦ δρόμου, ἀπὸ μακρυνὰ τὸ μάτι
μου διακρίνει σὰν κάτι τὸ λευκὸ — καὶ πότε μαῦρο —
γοργὰ νὰ τρέχει. "Ηρχονταν κατ' ἐπάνω μου, λὲς νὰ μὲ
συναντήσῃ.

Σὲ λίγο — δὲν ἄργησε πολὺ — νὰ σου καὶ ξεπρο-
θάλλῃ ἓν' ἄλογο λευκὸ πού πάνω του καθάλα ἦτανε μιὰ
γυναῖκα στὰ μαῦρα τὰ δλόμαυρα ντυμένη. Τὸ πρόσωπό
της σκεπασμένο κι αὐτὸ μ' ἓνα μαῦρο διάφανο πέπλο πού
ἐκυμάτιζε σὰν χαίτη.

"Ἡ μνήμη μου ἀπ' ὅλη τὴν εἰκόνα — ἂν κ' εἶναι λί-
γες μέρες — ὥστόσο, δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκροτήσῃ παρὰ
δυὸ μάτια φλογερὰ μὲ σφαλισμένα χεῖλη καὶ μυτερό
πηγοῦνι.

Σὰν ὄραμα ἐπέρασε ἀπ' ἐμπρὸς μου τὸ ἄτι τὸ λευκὸ
μὲ τὴ μαυροντυμένη τὴ γυναῖκα.

Στὸ γρήγορο τὸ πέρασμά της σὰν κοφτερὰ σπαθιὰ
τὰ βλέμματά μας ἀνταμωθῆκαν.

.....

"Ἦτανε ἡ Ἑλλάδα... τὴν τρομερὴ ματιά της βαθεῖα
νὰ μπαίνει ἐνῖωσα ὥς μέσα στὴν ψυχὴ μου. Τὴν ἐκατά-
λαθα καλά. Σὰ νὰ μοῦ ἔλεγε:

«Παιδί μου, σὺ ποῦσαι ζωντανὸς καὶ ξύπνιος ποτὲ
μὴν τύχει καὶ σὲ μπλέξουν στὰ μαγικά τους λόγια οἱ
διάφοροι ἀγύρτες πού βγῆκαν τάχατες νὰ προφητέψουν
τὸ τέλος τῶν πατριδῶν.

«Ὁ κάμπος τοῦτος ἐδῶ πού βλέπεις εἶναι δική μας
γῆ καὶ μᾶς ἀνήκει καὶ μὲ δικό μας αἷμα ἔχει ποτιστεῖ.

Στὴ γῇ ἑπάνω τούτῃ ζοῦνε ἄνθρωποι ἀπὸ τῆ φυλῆ σου, κ' οἱ πρόγονοί σου εἶναι δῶ θαμένοι κι αὐτοὶ εἶναι κεῖνοι πού σ' ὀρίζουν. Ἐδῶ μιλιέται πιὸ καλὰ ἢ λαλιά σου καὶ πιὸ θερμὴ τὴν πίστη σου φυλάγεις. Ἐδῶ ἡ ἔθνικὴ σου φύτρα ποτὲ τῆς νὰ σαπίσει δὲ μπορεῖ. Γιατὶ ἐδῶ συγκεντρωμένη τῆς ζωῆς σου ὅλη βρίσκεται ἡ ζωή. Ὁποῖος ἐτοῦτα δὲν ἀναγνωρίζει, εἶναι ν' ἀρνιέται τὸν ἀνθρωπισμό του.

«Οἱ διάφοροι ἀγύρτες πού σᾶς τριγυρίζουν τοῦ κάκου βάλθηκαν — τ' ἀκοῦς — νὰ μὲ γκρεμίσουν, γιατί χώρια ποῦναι γεμάτῃ ἀπὸ φαρμάκι ἡ ψυχὴ τους, στο μέρος τὸ δικό μου δὲν ἔχουν τίποτε καλλίτερο νὰ στήσουν, ἀφοῦ εἶμαι ἡ ἀθάνατῃ Ἑλλάδα».

Κ' ἐγὼ γροικῶντας τῆς βουβὰ μ' ἀνταριασμένο βλέμμα, ποῦχε στεγνώσει ἓνα αἶσθημα βαθὺ δικαιοσύνης γιὰ τὶς θυσίες καὶ τὶς συμφορές τῆς, σὰ νὰ τῆς ἀπαντοῦσα:

«Σ' ἐγνώρισα, σὲ ξαίρω. Στὰ μαῦρα σ' ἔχει ντύσει ἡ ἀδικία, ἀλλὰ μιὰ μέρα κατακέφαλα θὰ χτυπηθεῖ. Τὰ μαῦρα δὲν ταιριαζοῦνε σ' ἐσένα, περήφανη ἀμαζῶνα.

«Σ' ἐγνώρισα, σὲ ξαίρω. Τὴ μοῖρα μου ἀκολουθῶ μαζί σου... Στὰ χέρια μου ψηλὰ κοατῶ τὸν ἄσθυστο πυρσὸ πού μου ἐμπιστευθῆκαν αὐτοὶ πού πέρασαν πρὶν ἀπὸ μένα. Ἀπὸ γενιὰ σ' ἄλλη γενιὰ πηγαίνει. Τὸν ἄσθυστο πυρσὸ στὰ χέρια μου γερά κρατῶ κ' ἐμπρὸς μὲ βῆμα σταθερὸ προβαίνω, ὥς πού νὰ συναντήσω κείνους πού ἔχουν κατ' ἐμένα ξεκινήσει νὰ τοὺς τὸν παραδώσω... Τὸν ἄσθυστο πυρσὸ πού συγκεντρώνει τὰ περασμένα καὶ τωρινὰ καὶ τὰ μελούμενα τοῦ ἔθνους μου καὶ τῆς φυλῆς μου, χρέος μου ἱερώτατο νὰ τοὺς τὸν παραδώσω, ἀλλὰ μὲ φλόγα ἀκόμα πιὸ ζωηρή, πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ μεγάλῃ».

Α. Γ. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ